

— Азъ не съмъ другаръ, не съмъ и слуга. Азъ съмъ котаракъ, който скита самичъкъ, дѣто му скимне; менъ просто се поиска да постоа въ пещерата.

— Защо не дойде първата вечеръ съ първия другаръ?
— казала жената.

Котаракътъ се разсърдилъ и попиталъ:

— Нима кучето ти е говорило нѣщо за мене?

Жената се разсмѣла и казала:

— Ти си котаракъ, който скита самичъкъ, дѣто му скимне. Ти самъ каза това. Е, хайде върви и скитай, дѣто искашъ.

Котаракътъ се прѣсторилъ на оскърбенъ и казалъ:

— Нима ти никога нѣма да ме пустнешъ въ пещерата? Нѣма ли да ми позволишъ да се погрѣя? Нѣма ли да ме гостишъ съ топло, бѣло млѣчице? Ти си много умна и красива жена и не би трѣбвало да бждешъ жестока даже и къмъ котарака.

Жената казала:

— Зная, че съмъ умна, но не знаехъ, че съмъ красива. Хайде да се условимъ: ако нѣкога, макаръ единъ пжтъ, те похваля, ще имашъ право да влѣзешъ въ пещерата.

— Ами ако ме похвалишъ втори пжтъ? — попиталъ котаракътъ.

— Това нѣма да стане, — казала жената, — обаче, ако те похваля втори пжтъ, можешъ да ядешъ край огъня.

— Ами ако ме похвалишъ трети пжтъ?

— Никога нѣма да те похваля трети пжтъ, — отговорила жената, — но ако те похваля трети пжтъ, ти можешъ да пиешъ топло, бѣло млѣко три пжти на день, всѣкога, всѣкога и всѣкога.

Тогава котаракътъ се нагърбушилъ и казалъ:

— Нека конската кожа виси на входа на пещерата, нека огънятъ гори въ огнището, нека топлото бѣло млѣко стои въ гърнето и нека жената на моя врагъ помни, какво е казала.

И отишълъ пакъ котаракътъ въвъ влажната дива гора, като подмахвалъ опашка и скиталъ, дѣто му скимнѣло.

(Слѣдва въ III кн.)

Съкрат. прѣв. отъ руски **

== Съ тази книжка изпращаме премията „Тука се скри мишчето“.